

El camí cap a l'Estat propi (Conferència)

En aquesta xerrada el que volem és esvaïr interrogants que existeixen en el si de moltes persones i que versen sobre aspectes relatius al Camí de Catalunya cap a l'Estat propi; cap a la Independència, i com quedaran certs aspectes particulars i altres del nou país. I això és el que anem a desvetllar. La conferència està composta de tres blocs:

En el primer explicarem:

La Catalunya que tenim, i si podrà subsistir per si sola.

En el segon exposarem:

Camins cap a la independència

En el tercer explicarem:

Problemes de caràcter personal que poden preocupar als ciutadans, i relatius a la Catalunya nou Estat.

Finalment, hi haurà un torn de preguntes.

Desenvolupament dels temes

Primer bloc: La Catalunya que tenim i si podrà subsistir per si sola

Mireu, sobre aquest particular la pregunta que ens hauríem de fer tots és la següent: **Catalunya subsistiria en el futur dins d'Espanya, si no ens separéssim?** I que ningú l'oblidi aquesta pregunta. Però deixem-ho aquí perquè per bé de tots nosaltres, Catalunya s'independitzarà. Té necessitat de fer-ho!

I abans de mostrar si és viable separada d'Espanya, primer farem un breu anàlisi de la seva situació actual emparat sota la pregunta de: ens estima Espanya a nosaltres els catalans? Vegem només algunes coses que ens ho mostraran:

Catalunya amb els 7 milions i mig d'habitants que té som el 16 % de la població d'Espanya.
Contribuïm en el PIB d'Espanya (1.4 billons d'euros), amb un 20 % (4 punts més)
El PIB de Catalunya l'any 2011 va ser de 200.323 milions d'euros i representa el 14,1 del d'Espanya
Els catalans per dir-se espanyols paguem, en conjunt, entre 16 i 18.000 milions d'euros l'any.
Durant 10 anys són entre 160 i 180.000 milions d'euros.
De mitja, cada persona -per dir-se espanyol- paga a l'any 2.250 euros (família de 4 persones: 9.500 euros)

Què tenim a canvi?: doncs, que les polítiques de l'Estat, respecte a Catalunya, li aporten el següent:

Pel que fa a benestar social:

- **Veiem que el 30 % de les famílies catalanes estan al llindar de la pobresa.**
- **Veiem que uns 60.000 jubilats sobreviuen amb uns ingressos d'uns 13 euros per dia.**
- **Tenim un gran dèficit en tot el que fa referència a la dependència i a la sanitat.**
- **Tenim una manca de residències per a la gent gran. Només un terç dels ancians hi poden accedir.**
- **Tenim una falta d'habitatges per a la gent jove.**
- **Fem un pagament excessiu de peatges, i en algunes autopistes s'ha prorrogat llur concessió.**

En relació a la seu de grans empreses, que representen riquesa per la creació de llocs de treball i pels impostos que paguen, que tenim?

- **Doncs bé, tenim la privació que a Catalunya hi hagi la seu de grans empreses:**

I que va fer Espanya per evitar que n'hi haguessin?

En posaré dos exemples relativament recents:

1a.- L'OPA de Gas Natural a Iberdrola el 10 de març de 2003. La nova empresa que n'hagués resultat hauria estat la 3a empresa energètica d'Europa. I com va acabar? Doncs després de pressions de tota mena **la Comissió Nacional d'Energia veta la viabilitat de l'Opa amb un informe de 100 pàgines**, i el 9 de maig de 2003 Gas Natural acaba retirant-la. Una vergonya per Espanya i un greuge pels catalans.

2a.- L'OPA de Gas Natural a Endesa el 5 de setembre de 2005.

Des de la seva presentació, el president d'Endesa, Manuel Pizarro i el PP van anar a mort contra aquesta operació. Vegem-ho:

- 1.- Endesa va gestionar una contraopa a l'empresa alemanya EON per frustrar l'operació de Gas Natural.
- 2.- Esperanza Aguirre lamenta que l'elèctrica "marxi fora del territori nacional" (referint-se a Catalunya).

- 3.-Els directius d'Endesa acabaven llurs reunions cantant: *Antes muerta que catalana*
- 4.-Cuevas, president de la patronal CEOE, carrega contra l'OPA de Gas Natural.
- 5.-El Suprem, per majoria, suspèn l'OPA de Gas Natural.
- 6.-I com va acabar? Doncs que a primers de juliol del 2006 gairebé el 100 % de la Cia. Endesa era propietat d'ENEL, que té com a principal accionista l'Estat italià.

Quant a les infraestructures :

Entre altres, en Ramon Tramosa, professor de teoria econòmica de la Universitat de Barcelona, diu: *Sense infraestructures no hi ha creixement econòmic i sense creixement econòmic no hi ha nació* (i jo hi afegeixo: *ni tampoc hi ha benestar social*). I com tenim, doncs, les infraestructures a Catalunya? Serà Catalunya productiva amb les infraestructures que tenim?

Pel que fa als Ports, direm que amb la llei que es va aprovar el 21 de maig del 2010 en el Congrés dels Diputats a Madrid i amb els vots del partit Popular i del partit Socialista (inclosos els 25 diputats catalans del PSC) es buida de competències a les autoritats portuàries en aquesta matèria, tot recuperant per a l'Estat les que li havien estat conferides a Catalunya en els anys 1992 i 1996. Això significa que les autoritats portuàries catalanes no tenen capacitat de gestió ni de decisió i que no poden dur a terme cap obra que no compti amb el vist-i-plau de l'Estat. Amb aquesta autèntica Loapa portuària premeditada i gravíssima els ports de Barcelona i Tarragona han tornat a ésser dirigits des de Madrid. Un flagrant retrocés.

Quant al tan referit Corredor ferroviari del Mediterrani, amb 4 vies d'ample europeu que va des d'Algesires fins a Estocolm, el Parlament de Madrid amb els vots del partit Popular i amb els de PSOE (inclosos els 25 diputats catalans del PSC), aposten pel Corredor Central en detriment del del Mediterrani i, en contra, també, de la proposta europea que insisteix en la construcció d'aquest darrer. Cal referir la importància d'aquesta línia dient que el seu eix principal proporcionarà servei al 52 % de la població europea.

Referent a les Rodalies i per no estendre'ns massa en aquest concepte, direm que el pla presentat per la Generalitat a principis de l'any 2009, incomprendiblement va ser rebutjat pel ministeri de Foment. Inclòs en aquest pla i com a molt important ens cal destacar la denominada **Línia Orbital** que ha de relligar totes les capitals de comarca de la segona corona metropolitana i que té 120 quilòmetres i va des de Mataró a Vilanova i la Geltrú, passant per Granollers, Sabadell, Terrassa i Vilafranca del Penedès.

Parlarem dels Ferrocarrils nomenats Regionals i direm que són aquells que tenen una distància mitjana. Aquests ferrocarrils són competència exclusiva de l'Estat i per res del món no els volen cedir a la Generalitat, ja que són els únics rendibles de tot l'Estat. Són 12 línies ferroviàries amb un total de 1.172 Km., dels quals n'hi ha 720 que en ple segle XXI, encara són de via única. Els restants 452 km. són de doble via d'ample ibèric i, en totes les línies que tenen origen a Barcelona s'hi alternen trens regionals, rodalies i alguns de gran velocitat (Euromed, Talgo...)

Mentre es gallardeja que el trajecte Barcelona-Madrid (622 Km), la gran velocitat el fa en 2 hores i mitja i amb uns combois d'última generació, un ciutadà de Puigcerdà que es troba a 148 km. de Barcelona necessita 4 hores per arribar a aqueta ciutat i amb uns combois que fins fa quatre dies ratllaven el tercermundisme, i, a més a més, amb un traçat de via única. I un resident de Valls per anar a Barcelona en tren (100 Km.) necessita prop de 2 hores, i en cotxe es fa en una.

I què diem dels ciutadans de Vielha, Pont de Suert, Sort, la Seu d'Urgell, Berga, Solsona i Olot entre altres, i la gent de les respectives comarques si volen desplaçar-se en tren a un altre indret? Doncs, no poden fer-ho, perquè no n'hi ha. Tot això origina un desenvolupament nul d'aquesta part de la Catalunya nord amb el consegüent despoblament de la gent d'aquestes comarques.

Veiem doncs, que a principis del segle XXI i amb una necessitat de desenvolupament econòmic trepidant la infraestructura ferroviària del país -que és on radica el seu futur, el del país- en molts casos no existeix i, en altres, està a les beceroles.

La gran velocitat a l'Estat espanyol.- La gran velocitat a Estat espanyol és la seva ruïna.

- Els Estats Units o França, molt més poblats han descartat el model espanyol de la gran velocitat.
- La despesa en línies d'alta velocitat que ha fet l'Estat ha estat estratosfèrica.
- Actualment té uns 1.800 quilòmetres d'aquestes línies i 1.200 en construcció. Total seran 3.000 Km. que per una mitja de 17,5 milions d'euros/km. representa un total de 52.500 milions d'euros.
- Tant França com Alemanya van descartar una inversió semblant a l'espanyola perquè la consideren insostenible econòmicament. Això que Alemanya té un PIB de 3.2 bilions de dòlars i una població de 82 milions de persones i a França n'hi viuen 65 milions que sumen un PIB de 2,8 bilions. Espanya, en canvi, amb 46 milions d'habitants i la meitat del PIB de França s'ha permès gastar més de 52.000 milions d'euros en projectes que no tindran prou diners per a pagar el manteniment de les vies. Això ho ha fet,

però, amb ajudes del fons europeus de cohesió, la majoria provinents de França i Alemanya, on ells ni tan sols s'han plantejat obres d'aquesta envergadura.

- Per tant és una inversió política sense cap sentit des del punt de vista econòmic.
- Segons l'Organització Mundial de Companyies de Ferrocarrils, ens diu que mentre la ràtio de passatgers per Km. a Espanya és de 2,8, a França arriba a 41,5.
- El secretari de Transports Nordamericà Ray La Hood va dir al ministre Blanco: vosaltres sou rics, nosaltres això no ens ho podem permetre. En els EEUU perquè una infraestructura sigui finançada amb diner públic primer s'ha de demostrar que serà rendible.
- Si traïem els 600 Km de Barcelona - Madrid, que ben just cobreixen les despeses, a Espanya hi quedaran 2.400 Km. de vies d'alta velocitat. Segons l'Organització Mundial de Companyies de Ferrocarrils, el cost de manteniment anual per Km. és d'uns 30.000 euros, cosa que vol dir que l'Estat ha de pagar cada any 72 milions d'euros només per manteniment de les línies, tret de la minsa recaptació pel concepte de bitllets, però hi hem d'afegir els costos de personal i manteniment dels combois. És rendible l'alta velocitat? És ruïnosa. D'aquest tipus són les inversions que fa l'Estat espanyol.

Aeroports.- Són unes infraestructures vitals per l'economia, el desenvolupament i el progrés del país.

I què hem de dir sobre els aeroports catalans? Doncs, en farem 4 pinzellades:

- L'aspiració de la societat civil, econòmica i política de Catalunya és: la de poder gestionar l'aeroport del Prat. Doncs no, qui el gestiona, en exclusiva, és AENA (Aeropuertos Españoles y Navegación Aérea). I ho fa des d'un punt de vista polític i centralista, i en pro d'un de sol: el de Madrid
- Barcelona volia convertir el seu aeroport en el gran **Hub** del sud d'Europa, (un gran centre de connexió; un aeroport important del que hi surten i hi arriben vols de llarga distància i amb avions de gran capacitat), ja que això és clau i és vital pel desenvolupament i pel futur del país. Doncs, la seves propostes ha topat sempre amb el centralisme de Madrid i res de res.
- Si Catalunya forma part d'Espanya mai no gestionarà l'aeroport del Prat, perquè el centralisme no li permetrà. AENA com a gestor d'aeroports, és un ens públic al servei de l'Estat, i la seva finalitat és la de gestionar tots els aeroports espanyols en benefici d'un de sol, el de Madrid.
- Per últim direm que Germà Bel, catedràtic de política econòmica de la Universitat de Barcelona i gran expert en infraestructures diu clarament que el model d'aeroports espanyol és molt ineficient i que està basat en una qüestió estrictament ideològica que la defineix com una visió centralista de l'Estat.

Les Carreteres.-

- Catalunya és l'únic territori de l'Estat amb més autopistes de peatge que autovies en les que s'hi circula de franc. (els ciutadans de Catalunya paguen peatge, els de la resta de l'estat circulen de franc).
- L'A-2 (antiga N-II), que forma part de la "*Red de carreteras del Estado*" és d'una sola calçada i estava prevista la seva transformació en autovia. Cal dir que és la principal via que uneix Catalunya amb Europa amb una circulació de 60.000 vehicles a l'any. Doncs pel que fa a les obres de desdoblament dels seus darrers 99 Km., de Tordera a la Jonquera es varen començar el 2003 i fins avui (9 anys més tard) només s'han fet uns 8 Km. que van de Fornells de la Seva a Caldes de Malavella.
- Les carreteres de Catalunya que són de propietat de l'Estat són el doble de perilloses que la resta. Aquestes carreteres representen el 17 % de totes les que hi ha construïdes a Catalunya i hi concentren el 30 % del total d'accidents del país. Entre el 2004 i el 2007 hi van morir 191 persones.
- L'any 2008, dels 1.321 quilòmetres d'autovia que hi havia en construcció a tot l'Estat, només 78 km. eren en territori català.
- En els darrers 14 anys, Foment només ha construït 104 nous quilòmetres de vies d'alta capacitat a Catalunya.
- I per últim ens preguntem: i la construcció de bones carreteres que uneixin les poblacions importants del nord de Catalunya per afavorir, amb rapidesa, llur intercanvi comercial i serveixin per desenvolupar-se i evitar el despoblament d'aquelles comarques? És que això no es té en compte? Doncs no.

Conclusió:

Tal com diem al principi, perquè un país es reactivi necessita, imperiosament i de manera inexcusable, invertir i reinvertir en les infraestructures que li calguin. I ho ha de fer amb els recursos que de per si generi i no pot anar mai a remolc de decisions que vinguin de persones o governs interessats i que en són aliens. Únicament aquesta reactivació generarà riquesa, la qual es traduirà en benestar social.

La Catalunya actual com a territori o regió d'Espanya està del tot esgotada i cau en la més profunda misèria; Veiem que per manca de la disponibilitat dels seus propis recursos s'endeuta irremeiablement, i la seva subsistència serà trista i penosa. (Atur d'un 25 %; 1 de cada 3 famílies en el llindar de la pobresa; endeutament trepidant i creixent, interessos cada vegada més quantiosos...) Tots aquests ingredients, econòmicament parlant, són els que condueixen al desastre. I això és el que tenim.

L'única solució és que Catalunya es governi ella mateixa i, tot i així, li costarà sortir d'aquest pou, però ho aconseguirà i els nostres fills i néts en trobaran els fruits dels nostres esforços. Cal que regni l'optimisme i el seny.

Catalunya, seria viable fora d'Espanya? Ho exposarem sota dos aspectes: l'econòmic i l'emocional o identitari.

Aspecte econòmic:

- Segons el Dr. Oriol Amat, Catedràtic d'Economia Financera i Comptabilitat de la Universitat Pompeu Fabra, Catalunya no tan sols seria viable, sinó que amb l'eliminació del dèficit fiscal que suporta podria rebaixar impostos als ciutadans, o, sinó, podria incrementar folgadoament les prestacions en serveis socials.

- D'altra banda direm que els estudis fets per Núria Bosch i Marta Espasa, de la Universitat de Barcelona, i d'altres que també s'han realitzat, tots expressen que, en dos o tres anys el PIB d'una Catalunya independent se situaria entre el d'Holanda i Dinamarca, a la banda alta dels països europeus més rics. Es preveu que augmentaria un 30 %.

- Una tercera asseveració que certifica la viabilitat de la independència de Catalunya són les declaracions del que va ser economista en cap del Fons Monetari Internacional, Kenneth Rogoff, actualment professor a la Universitat de Harvard. En una entrevista a la revista Capital va manifestar que si Catalunya fos independent seria un del 10 països més rics del món.

- I en farem una última. La de Jonathan Tepper, economista i analista econòmic de la City de Londres. Aquest expert economista ens aporta la clau de volta que tanca totes les especulacions adverses. Simplement diu que si en el món hi ha 150 països més petits que Catalunya -i són perfectament viables- perquè Catalunya no hauria de ser-ho? I, ahora afegeix: en una Catalunya independent es podria tenir més control del dèficit i més control del pressupost. Per altra banda, afirma, que un Estat català podria continuar dins de l'euro i que el BCE no podria fer res per aturar-ho, tot i que en els primers anys seria més bo per Catalunya no entrar-hi, i ho justifica...

En definitiva, doncs, tindríem un ESTAT propi en el que la seva renda per càpita s'hauria incrementat en un 30%, amb una millor sanitat pública, una millor educació i una millora general en tots els altres serveis i prestacions, entre els quals, els transports i les carreteres, i des del que es programarien les inversions més adients per tal d'incrementar la seva productivitat, imprescindible per a una millor riquesa i benestar.

Aspecte emocional i identitari:

Llengua

- El català seria llengua de la Unió Europea i estaria reconegut oficialment per tot el món.
- Seria la llengua pròpia i oficial del país, en convivència regulada amb altres llengües.
- Atès l'estatus d'Estat que tindria Catalunya, la seva llengua deixaria d'estar perseguida, maltractada, humiliada, escarnida i altres etc.

Educació

- Establiríem la nostra llei d'educació elaborada en el Parlament i sense estar supeditada a cap llei marc de cap mena.

Església (en referència als religiosos catòlics)

- Catalunya tindria la pròpia Conferència Episcopal Catalana, depenent directament del Vaticà i sense haver de passar per la Conferència Episcopal Espanyola, que resideix a Madrid.

Seleccions esportives

- Catalunya podria tenir, finalment, les seves seleccions esportives tan reivindicades i tan prohibides fins ara des d'Espanya.

Premis Nobel

- A partir de l'Estat propi, els catalans ja podran ser nominats per a Premis Nobel. Vuit varen ser proposats i alguns acceptats per les acadèmies sueques, i l'Estat espanyol els va vetar a tots. Per ordre: Àngel Guimerà, de literatura el 1904; Jaume Ferran i Clúa, de medicina el 1906; Agustí Pi i Sunyer, de medicina, els anys 1949 i 1950; Pau Casals, per la pau, el 1956 i 1958; Josep Trueta, de medicina, el 1975; Lluís M. Xirinacs, per la pau, els anys 1975, 1976 i 1977. Josep Vicens Foix, de literatura, el 1981, i Pere Casaldàliga per la pau, el 1990. Va ser proposat per l'argentí, també Nobel, Adolfo Pérez Esquivel.

Segon bloc.- Camins cap a la independència

El procés cap a la consecució de la independència dels nostre país ha de ser **tranquil i democràtic**, i si ens hi fixem així ha estat durant tot el caní que ja hem fet fins arribar a on som. Ens han dit, ens diuen i ens

diran tota mena de despropòsits, insults, impropis i amenaces que, certament, no agraden a ningú. Però, en cap moment, NO HEM DE CAURE EN LA PROVOCACIÓ. Nosaltres hem de seguir el nostre camí sense fer-ne cas. El nostre objectiu és un i l'hem d'aconseguir amb pau i amb seny. Sobretot, això no ho hem d'oblidar mai. Després ja escriurem la història.

Sabem que també s'emprarà la incultura de la por. Vulguem no escoltar-la ni fer-ne cas. Ja hi ha un conjunt de persones amb capacitats suficients i diverses que marquen i marcaran els camins que hem de continuar fent.

A Catalunya tenim gran juristes que treballen per perfilar els passos cap la proclamació de l'Estat propi, i d'altres que ho fan elaborant l'ordenament jurídic del nou Estat, el qual comprèn des de la seva Constitució - que ha d'ésser senzilla clara i democràtica- fins a la darrera llei civil, mercantil, laboral, penal, etc. etc. etc.

Pel que fa al procés fins a la proclamació d'independència els passos fets i els previstos són els següents:
Passos fets:

- La creació de l'Assemblea Nacional Catalana, que aglutina transversalment la societat civil catalana.
- La gran manifestació de 11 de setembre, massiva, tranquil·la, festiva, reivindicativa i gens insultant.
- La connivència del govern i d'una gran majoria del Parlament a través de diversos partits polítics.
- La convocatòria pel 28 de novembre vinent d'unes eleccions al Parlament de caire plebiscitari.

Passos previstos fins a la proclamació de la independència.

- La convocatòria de referèndum des del Parlament per tal de demanar la independència del país.
- L'aprovació pel Parlament de la llei catalana de Consultes.
- Si l'Estat espanyol no autoritza el referèndum, la convocatòria d'una consulta popular.
- Si l'Estat espanyol impugna aquesta consulta, demanar empara a Europa i que ens marqui el camí.
- I a última instància i després d'haver esgotat les vies anteriors, que el Parlament amb la màxima majoria de diputats representatius del poble, proclami la independència unilateral com va fer Eslovènia i, posteriorment, Kosovo.

Jurisprudència que ens empara:

- A més del retallat Estatut d'Autonomia de Catalunya tenim tot el dret internacional, del qual, i entre altres, citarem el següent per la seva significació:
 - El Pacte Internacional de Drets Civils i Polítics, el qual és un tractat que va adoptar l'Assemblea General de les Nacions Unides i que figura inclòs dins la Carta Internacional dels Drets Humans.
 - Els dictàmens i sentències del Tribunal Suprem del Canadà respecte del Quebec, i la del Tribunal Internacional de La Haya, respecte de Kosovo.
 - La Convenció de Viena de 1978 sobre la successió d'Estats en Matèria de Tractats.
 - La Conferència de Viena de Nacions Unides de 1993.
 - La Convenció de Montevideo de 1934, sobre drets i deures dels Estats.
- Etc. etc.

El que hem de fer els ciutadans a partir d'aquest moment

- 1.- Procurar una majoria interna clara
- 2.- Internacionalització del procés estrictament democràtic i amb vocació europeista clara.
- 3.- Transversalitat entre els partits catalans, amb obertura de mides i amb una màxima unitat.
- 4.- Que allò que faci la societat civil sigui congruent i harmònic amb el que fa el govern.
- 5.- Que el que es defensi sigui un procés nacional per tots els ciutadans del país, per catalans i pels de fora.
- 6.- Que hi hagi un bon lideratge de govern i amb carisma internacional (Mas, Junqueres)

El que no hem de fer els ciutadans a partir d'aquest moment

- 1.- Que entre els partits no surtin noves finalitats o objectius. S'ha de controlar bé perquè no passi.
- 2.- No barrejar l'objectiu amb tendències marcades de dretes, esquerres o altres que destrossin la unitat.
- 3.- Evitar desacords entre els polítics i la societat civil.
- 4.- No introduir coses que puguin dividir les tendències, ex.: uns Catalunya i altres Països Catalans...

Tercer bloc.- Problemes de caràcter personal que poden preocupar als ciutadans, i relatius a la Catalunya nou Estat.

Qui pagarà les pensions en el nou Estat?

Les pensions es paguen mitjançant els diners que l'Estat recapta de la Seguretat Social i que provenen dels que en aquests moments hi cotitzen. Catalunya, Estat propi, fins i tot podria pagar més de pensions perquè recapta més.

Catalunya continuarà pertanyent a la Unió Europea?

La Unió Europea és un club amb una gran democràcia i en el que hi juguen els interessos dels Estats que la integren. Catalunya avui no és receptora de la Unió Europea sinó que hi aporta. (És un contribuent net). Llavors algú creu que la UE no farà el que calgui perquè en formem part del club. La UE no permetrà que hi hagi una nova Noruega dins a Europa, la qual a través de 2 o 3 referèndums va rebutjar entrar-hi.

Si no entra a la Unió Europea, Catalunya tindrà l'euro?

Si Catalunya entra a la Unió Europea, haurà de tenir l'euro. I si no hi entra podrà tenir la moneda que ella vulgui, fins i tot l'euro. Andorra no és a la UE i té l'euro;

Com quedarà l'exèrcit en el nou Estat?

Actualment el paper de l'exèrcit queda relegat a fer missions humanitàries; els tancs ja no serveixen. Llavors hi podrien haver uns determinats militars professionals que es possessin al servei de l'exèrcit europeu. Seria una solució. Una altra és que s'especialitzessin en tasques de rehabilitació en les delmacions de després d'una guerra...

Quina lliga tindrem en una Catalunya independent?

Presumiblement continuarem estant dins la lliga espanyola, ja que un interès semblant en el que nosaltres tindrem el tindrà Espanya. Sinó, tant o més hi perdrem ells que nosaltres. De totes maneres qualsevol lliga europea ens acollirà ràpidament. Tenim per cas que el Mònaco, Estat independent, juga a la francesa.

Quines seran les llengües de Catalunya? Catalunya tindrà un gran respecte en les diversitats lingüístiques. El català serà la llengua oficial del nou Estat, però es reglamentarà molt acuradament l'ús de les altres llengües i, sobretot, es farà una especial atenció en el castellà que segurament també serà oficial.

La doble nacionalitat

És previst que tots aquells ciutadans de Catalunya que vulguin, podran tenir la doble nacionalitat, almenys dins els 25 o 30 anys primers.

Com funcionaran les fronteres

Avui a Europa no hi ha fronteres. Hi ha línies divisòries i res més. Amb l'acord de Schengen gairebé per tota Europa hi ha una lliure circulació de persones, mercaderies i capitals. Per tant, entre Espanya i Catalunya no hi hauran fronteres.

La interrelació personal entre familiars residents a Catalunya i Espanya

Els ferrocarrils entre ciutats catalanes i espanyoles continuaran funcionant igual. I perquè? Perquè el mateix interès hi tindrà Catalunya que Espanya.

La corresponsabilitat de Catalunya amb el deute públic espanyol

Quan es faci el repartiment d'actius que pertocquen a Espanya i a Catalunya es discutirà políticament aquesta qüestió. De fet el deute el va contraure Espanya i ells sabran perquè, però no va ser per pagar Catalunya, ja que cada any han cobrat d'aquest país uns 17.000 milions d'euros de mitjana corresponents als impostos que no tornen. I cal pensar que tots aquells actius que són de l'Estat, (museus, tancs, edificis oficials, ambaixades, etc., etc.,etc.) a Catalunya n'hi pertocquen el 16 % si es pren com a índex la població de Catalunya en relació a l'espanyola.

El camí cap a l'Estat propi (Esquema de la conferència)

En aquesta xerrada el que volem és esvaïr interrogants que existeixen en el si de moltes persones i que versen sobre aspectes relatius al Camí de Catalunya cap a l'Estat propi; cap a la Independència i com quedaran certs aspectes particulars i altres del nou país. I això és el que anem a desvetllar. La conferència està composta de tres blocs:

En el primer explicarem:

La Catalunya que tenim, i si podrà subsistir per si sola.

En el segon exposarem:

Camins cap a la independència

En el tercer explicarem:

Problemes de caràcter personal que poden preocupar als ciutadans, i relatius a la Catalunya nou Estat.

Finalment hi haurà un torn de preguntes.

Desenvolupament dels temes

Primer bloc.- La Catalunya que tenim i si podrà subsistir per si sola

- Exposició dels habitants de Catalunya; del que representa dins la població espanyola; el PIB de Catalunya; el que paguen els catalans en total i per família

El que rebem a canvi:

Desenvolupar les precarietats del benestar social

Mostrar la privació de que Catalunya sigui la seu de grans empreses

Referir les mancances en les infraestructures: ports; corredor mediterrani; rodalies; ferrocarrils regionals

La ruïna de la gran velocitat; els aeroports; les carreteres

La conclusió de tot plegat.

Catalunya, seria viable fora d'Espanya

Referir l'aspecte econòmic: segons els Dr. Oriol Amat; segons la Núria Bosc i la Marta Espasa; segons l'economista Kenneth Rogoff; Segons Jonathan Tepper.

Referir l'aspecte emocional o identitari: llengua, educació, Església, seleccions esportives, premis Nobel;

Segon bloc.- Camins cap a la independència

Passos fets: Exposició

Passos previstos fins a la proclamació de la independència: Exposició

Jurisprudència que ens empara: referir-la.

El que hem de fer els ciutadans a partir d'aquest moment. Referir els 6 punts.

El que no hem de fer els ciutadans a partir d'aquest moment.- Referir els 4 punts.

Tercer bloc.- Problemes de caràcter personal que poden preocupar als ciutadans, i relatius a la Catalunya nou Estat.

Qui pagarà les pensions en el nou Estat?

Catalunya continuarà pertanyent a la Unió Europea?

Si no entra a la Unió Europea, Catalunya tindrà l'euro?

Com quedarà l'exèrcit en el nou Estat?

Quina lliga tindrem en una Catalunya independent?

Quines seran les llengües de Catalunya?

La doble nacionalitat

Com funcionaran les fronteres

La interrelació personal entre familiars residents a Catalunya i Espanya

La corresponsabilitat de Catalunya amb el deute públic espanyol